

Rozjímanie na druhú adventnú nedeľu (cyklus A)

Rozjímanie na druhú adventnú nedeľu (cyklus A). Navrhované témy sú: naša nádej spočíva v tom, že Boh vstúpil do dejín; pohľad na našu minulosť s nádejou; zakotvenie v Ježišovi nám otvára budúcnosť.

„KAŽDOROČNÉ OSLAVY narodenia Mesiáša v Betleheme obnovujú v srdciach veriacich istotu, že Boh plní svoje sľuby. Advent je preto silným posolstvom nádeje“[\[1\]](#). A keď uvažujeme o nádeji, môžeme sa dopustiť chyby, že ide o niečo

orientované výlučne na budúcnosť; zdalo by sa, že v prípade akéhokoľvek nešťastia by sa uchýlenie sa k tejto cnosti rovnalo odmietnutiu minulosti, zatváraníu očí pred prítomnosťou a snívaníu o lepšej budúcnosti.

Nie je však náhodou, že tento liturgický čas nádeje sa nachádza medzi spomienkou na prvý príchod Ježiša Krista do Betlehema a očakávaním jeho slávneho návratu na konci čias. To znamená, že advent nám pripomína zároveň minulosť aj budúcnosť. „Naša nádej nie je bezdôvodná, ale opiera sa o udalosť, ktorá sa odohrala v histórii a zároveň presahuje históriu: udalosť, ktorú predstavuje Ježiš Nazaretský“[2].

Svätý Matúš nám ukazuje Jána Krstiteľa ako predchodcu Krista. Oznamuje blížiaci sa príchod toho, na koho sa tak dlho čakalo: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské

kráľovstvo“. Ale tento Mesiáš sa nezjaví predvádzaním sily, ako si mnohí predstavovali: zjaví sa narodením v jasličkách. Boh nezostal vzdialenou bytosťou, ťažko pochopiteľnou, ktorá málo rozumie našim problémom a s ktorou je takmer nemožné nadviazať vzťah. Stvoriteľ vstúpil do našej histórie ako jeden z nás a stal sa nám veľmi blízkym: to je koreň našej nádeje.

.....

„VŠETKO, ČO BOLO kedysi napísané, bolo napísané nám na poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a útechu z Písma mali nádej“ (Rm 15, 4). Môže sa stať, že nie vždy vieme zachovať túto nádej. Skúsenosť s našimi vlastnými slabosťami nás môže priviesť k myšlienke, že Boh nakoniec stratí trpezlivosť s nami. Pánovi však robí radosť, keď vidí, že Ho potrebujeme, aj keď k nemu

prichádzame s „pokorným a sklúčeným srdcom“ (Ž 51, 17). Ako píše svätý Pavol, kde „sa rozmnožil hriech, tam sa ešte viac rozmnožila milosť“ (Rm 5, 20). Svätý Josemaría vnímal skúsenosť vlastných slabostí optimisticky: myslel si, že čím sú zrejmejšie, tým hlbšie môžu byť základy vlastného duchovného života[3].

Preto sa cnosť nádeje živí dvoma postojmi, ktoré by sa mohli zdať protichodné. Na jednej strane čerpá silu z vďačnosti za všetko, čo nám Pán chcel darovať. Nádej zakorenená vo veľkej láske, ktorú nám Boh preukazuje, v diele, ktoré s nami koná, nás môže podopierať v ťažkých časoch. Naša nádej sa však posilňuje aj vtedy, keď hľadíme na svoj život s pohľadom zmierenia: „Ak sa nezmierime s vlastným príbehom, nedokážeme urobiť ani nasledujúci krok, pretože stále budeme rukojemníkmi našich očakávaní a

následných sklamaní“[4]. Boh od nás nikdy nežiada nemožné veci; chce len, aby sme Ho vpustili do najhlbších zákutí našej duše, aj do našej minulosti. Potom bude môcť nasmerovať naše budúce kroky k stretnutiu s prichádzajúcim Kristom.

STAROVEKÁ IKONOGRAFIA
znázorňovala nádej ako kotvu. Preto sa na mnohých lodiach najťažšia a najdôležitejšia kotva nazýva podľa tejto teologickej cnosti. Nádej v Boha nás podporuje v búrlivých chvíľach. Ale obraz kotvy by nás nemal viesť k myšlienke na životnú nehybnosť, ako keby riešením našich problémov bolo zostať paralyzovaní. Ježiš Kristus prichádza, aby obnovil všetky veci (porov. Zjv 25, 1), a preto zakotviť sa v ňom znamená byť pripravený vyplávať na nepoznané oceány.

„V pravde bude súdiť maličkých a rozhodovať priamosťou v prospech krotkých zeme“ (Iz 11, 4). Nádej spája realistické prijatie našej zraniteľnosti s otvorenosťou voči darom, ktoré nám Boh každý deň dáva. Bez popierania našej osobnosti a našej minulosti sa chceme postupne obliekať do nášho Pána Ježiša Krista (porov. Rm 13, 14). Tak príchod Ježiša na Vianoce nebude iba vonkajšou udalosťou, ale dosiahneme väčšiu intimitu s tým Bohom, ktorý sa chcel stať dieťaťom, aby sa zmestil do našich srdc.

Svätý Josemaría považoval nádej za „jemný Boží dar (...), ktorý naplňa naše duše radosťou“[\[5\]](#). Zakotvenie nášho života v minulosti našej spásy a v budúcnosti druhého príchodu Ježiša dodáva prítomnosti božskú jemnosť; každý okamih nášho života sa mení na stretnutie s Ježišom, ktorý prišiel a ktorý príde. Mária, naša nádej, vedela otvoriť svoju vlastnú

históriu budúcnosti Boha, a preto bola taká šťastná v každom okamihu svojho života na zemi.

[1] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 17-XII-2003.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 1-XII-2007.

[3] Porov. svätý Josemaría, *Cesta*, bod 712: „Tvoj pád je veľmi hlboký! Začni znova budovať základy odtiaľ zdola (...)“.

[4] František, *Patris corde*, bod 4.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 206.

sk-sk/meditation/druha-adventna-
nedela-cyklus-a/ (28.03.2026)